

Isâr: At leve for sin bror

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
﴿ وَالَّذِينَ تَبَوَّؤُا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْتِرُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شَحْنًا نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴾
عَنْ أَنَسٍ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: « لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ »

Kære Muslimer!

Generøsitet er en forventet opførsel og personlighedstræk hos en muslim. Uden at smide alt væk økonomisk, til en grad hvor man selv er afhængige af andre, bør man for at opnå Allahs tilfredshed give almisser. Det er samtidig også en uvurderlig smuk handling.

Toppen af generøsitet, er ordet: *isâr*. Hvilket ordret betyder “at foretrække en, frem for en anden.” betydningen er samtidig et moralsk udtryk og kan beskrives ved “selvom man selv er i en presset situation, ofrer man sine ressourcer på, at hjælpe de andre i nød.”

For at forstå ordet *Isâr*, kan det oversættes som, at man til hver en tid vil foretrække at bruge de positive goder på andres veje frem for ens egen lyst. Ved opstået negative situationer, beskytte andre som første prioritet.

Ærværdige Brødre!

Som læst fra Koranverset i introen til khutba, er Islam historiens vigtigste *Isâr*; Ansar fra Medina. Almægtige Allah (cc) giver os klar besked i sura Haşr 9. Vers, måderne på hvordan vi kan opnå at være “Ansar fra Medina” således: “**Og (til de fattige blandt) dem der grundlagde deres hjem og tro i området (Medina) før dem (der udvandrede fra Mekka). De (der tog imod udvandrere) føler intet behov i deres hjerter efter det, som disse (udvandrere) måtte få, men foretrækker at det hellere går til dem end sig selv, selvom de lider nød. De, der er værnet mod egen gerrighed, vil få medgang.**”¹

De der måtte flygte fra deres fødselsby eller blev drevet på flugt pga deres religion, da de blev truet på livet eller tortur, søgte tilflugt i en anden by og hos et andet folk.

I Islams historie kaldes denne begivenhed for Hicrah og dem der forlod sin hjemby for “Muhacir”.

Vi er derfor fællesskabet der med lethed vil opbygge empati for Hicrah og Muhacir folket. For i sidste ende tilhører vi selv et fælleskab, der er af den ene eller anden grund, har bosat os og valgt at leve i andre lande end vores oprindelsesland.

Beærede muslimer!

At have egenskabet “*Isâr*” kræver empati følelsen. I denne situation belærer vores elskede profet (fvmh.) os i hans hadith, berettet af Anas B. Malik; “*I har ikke opnået iman så længe I ikke ønsker for jeres bror, hvad I ønsker jer selv.*”² For at opnå at blive Muhacir eller Ansar, bliver vi nødt til at ønske det bedste for vores brødre, ligesom vi ville ønske det for os selv. Ligeledes, vi ønsker at omgås det dårlige og onde for os selv, bliver vi nødt til at ønske det samme for vores brødre. De der kan tage imod et andet folk uden at skabe splid og være behjælpelig med at ændre deres situation til det bedre, er rost og deres ahlak er ophøjet. Hvis dette folk selv er i nød, men alligevel vælger at hjælpe flygtninge med alt hvad de har i besiddelse, har disse netop opnået titlen “*Isâr*”. Dette folk er dem der har opnået at tæmme sine selvoptagenhed og derved opnået højest rang og samtidig er sikret befrielse.

Kære Muslimer.

I en tid hvor selvoptagenhed og ego er første prioritet blandt mennesker, er det en gave for muslimer at kunne se vores medmennesker behov. For at opnå “*Isâr*” egenskabet, er den letteste vej, at leve for sin bror. I vores muslimske oprindelse er der mange eksempler på at egenskabet “*Isâr*” er med til at samle og bevare freden og brødrskabet. Hvis vi derfor kan med vores liv og dua hjælpe vores muslimske brødre, vil vi kunne opnå nutidens titel Ansar og være et rost folk i Koranen. Lad os derfor leve for vores brødre, prioritere dem i vores dua og bede om det samme eller bedre for dem. Og bede de samme onde undgå dem. Må vores Skaber gøre os blandt de med egenskabet “*Isâr*”.

Amin!

¹ Haşr suresi 59:9

² Tirmizi, Sifatü'l-kiyâme, 59